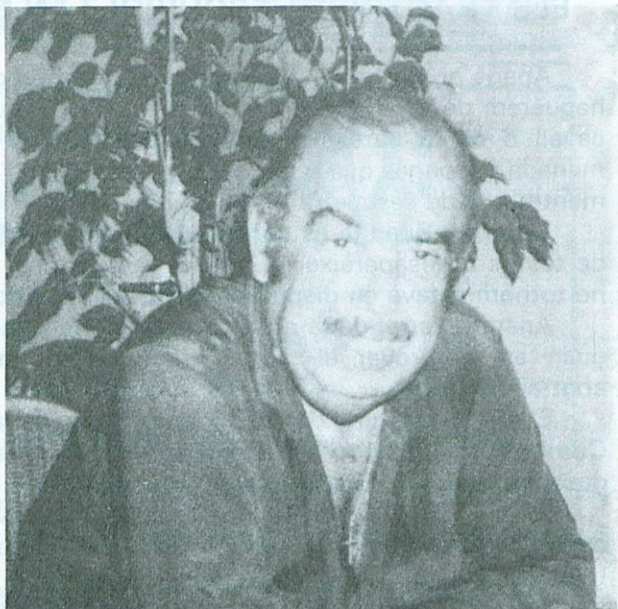

CONVERSA AMB...

En Josep GUMÀ és una persona que ha jugat un paper importantíssim en el desenvolupament turístic de l'Escala.

La seva manera de fer és molt peculiar i fa que sigui molta la gent que es recordi de l'Escala com un lloc on es dona un tracte correcte i agradable.

L'Escalenc.— A partir de quan sou escalenc?

J.G.— Sóc escalenc des del dia 23 de juny de l'any 1951, o sigui fa 35 anys.

Jo sóc fill de Torroella de Montgrí, i vaig venir a instal·lar-me a l'Escala perquè va ser-me feta una oferta per part de la família Bofill de l'Escala, per tal d'administrar un restaurant que ells tenien, es deia «Can Bofill» i més tard es va convertir en l'Hotel Voramar, el primer any vaig ésser administrador, els altres quatre anys llogater i a continuació vaig adquirir aquest hotel en facilitar-m'ho la Família Bofill. Aquest va ser el meu començament a l'Escala.

L'Esc.— I què va fer que us hi quedéssiu?

J.G.— Primerament perquè, en aquells moments, em sentia més escalenc que torroellenc. Vaig posar-m'hi amb tot el meu amor propi perquè prosperés l'Escala. Algunes coses van resultar ben fetes, d'altres mal fetes, però el resultat era molt positiu.

A partir d'aquí he obert restaurant i locals, fins a uns vint-i-cinc negocis. Sempre referents a hosteleria. I he promocionat l'hosteleria en el seu moment, fins al punt en que tu trobes un petit restaurant o un bar a l'Escala i en un noranta per cent han treballat a casa. Això és el motiu pel qual em vaig desenvolupar aquí a l'Escala.

Hi ha hagut tasques que han estat molt ben rebudes, altres no tant, però bé... la culminació va ser un 23 de juny, el dia del meu desè aniversari a l'Escala, amb la inauguració de la piscina del Voramar, la primera sobre el mar.

Tot i que va ploure tota la nit, amb una tempesta terrible, per a mí va ser molt important, perquè era el meu llançament com a futur hotel·ler. Va ser un dels dies en què amb més satisfacció vaig intentar complaure tota l'Escala, sense que el

temps m'hi acompanyés. La festa va resultar malament, però van haver-hi més de mil persones que ens van venir a veure. Hi havia moltes autoritats i persones importants, i molts amics...

L'Esc.— De tots els locals que heu regentat, quins són els que recordeu amb més il·lusió?

J.G.— Doncs, naturalment, l'Hotel Voramar, i a continuació recordeu amb molta estima El Port, a on hi vaig tenir moltes satisfaccions, però també moltes insatisfaccions i ingrituds.

L'Esc.— Quins són els punts que vos creieu bàsics per a ser un bon restaurador?

J.G.— Jo crec que per a ser un bon restaurador has de tenir molt amor propi, i cap mena de gelosia. L'amor propi és el que et condueix a tot. La gent confon la gelosia amb l'amor propi i són dues coses molt diferents. Quan fas alguna cosa tens l'amor propi de que sigui un èxit, la gelosia és una altra cosa... Un restaurador ha de tenir un principi d'un treball molt personal, la temporada és curta i ens hem de multiplicar perquè resulti positiva. A l'Escala hi ha molts noms importants, n'hi ha molts que s'han especialitzat, però el restaurant és una cosa en la qual s'ha de treballar molt i molt... i personalment.

L'Esc.— parlem-nos de les pizzeries.

J.G.— La primera que vaig muntar va ser la de La Palmera, va fer molt impacte, perquè ningú coneixia què

eren les pizzes ni tot el que hi està relacionat... En uns moments determinats va tenir molt «auge», en parlava tota la província, ja que va ser la primera que es va muntar a Girona, era l'any 1968. Vaig dirigir-la cinc anys, també hi fèiem espectacles.

L'Esc.— I de la Pista Bonaire, què ens en podeu dir?

J.G.— De la Pista Bonaire, en tinc un grand record. Va ser on nosaltres vàrem promocionar les primeres activitats artístiques conjuntament amb el poble, que en aquells moments ens afavoriren molt, ja que la gent sortia a ballar, per exemple, hi havia uns balls de vetlla que hi entraven fins a mil persones, venia gent de tota la comarca. Les atraccions eren molt bones i contractàvem bons artistes. Va venir el Duo Dinàmic, En Torre Bruno, En Raul del Castillo... gent molt coneguda en aquell moment. L'apogeu de la Pista Bonaire va ésser pels voltants de l'any 1960 i va durar uns tres anys, després es va convertir en l'Hotel Bonaire-Juvinés. Recordeu que un any, per la Festa Major, va ploure tots quatre dies, teníem totes les orquestres a casa, hi havia La Principal de La Bisbal, Els Montgrins, La Selvatana i la Caravana... i no es va poder fer ni un ball de festa pel mal temps.

L'Esc.— Com va ser que us decantéssiu cap a les pizzeries?

J.G.— Va ser en veure que l'excés de personal dins els hotels ens aclaparava, a més era una cosa nova,